

LA CAMPANA DE GRACIA.

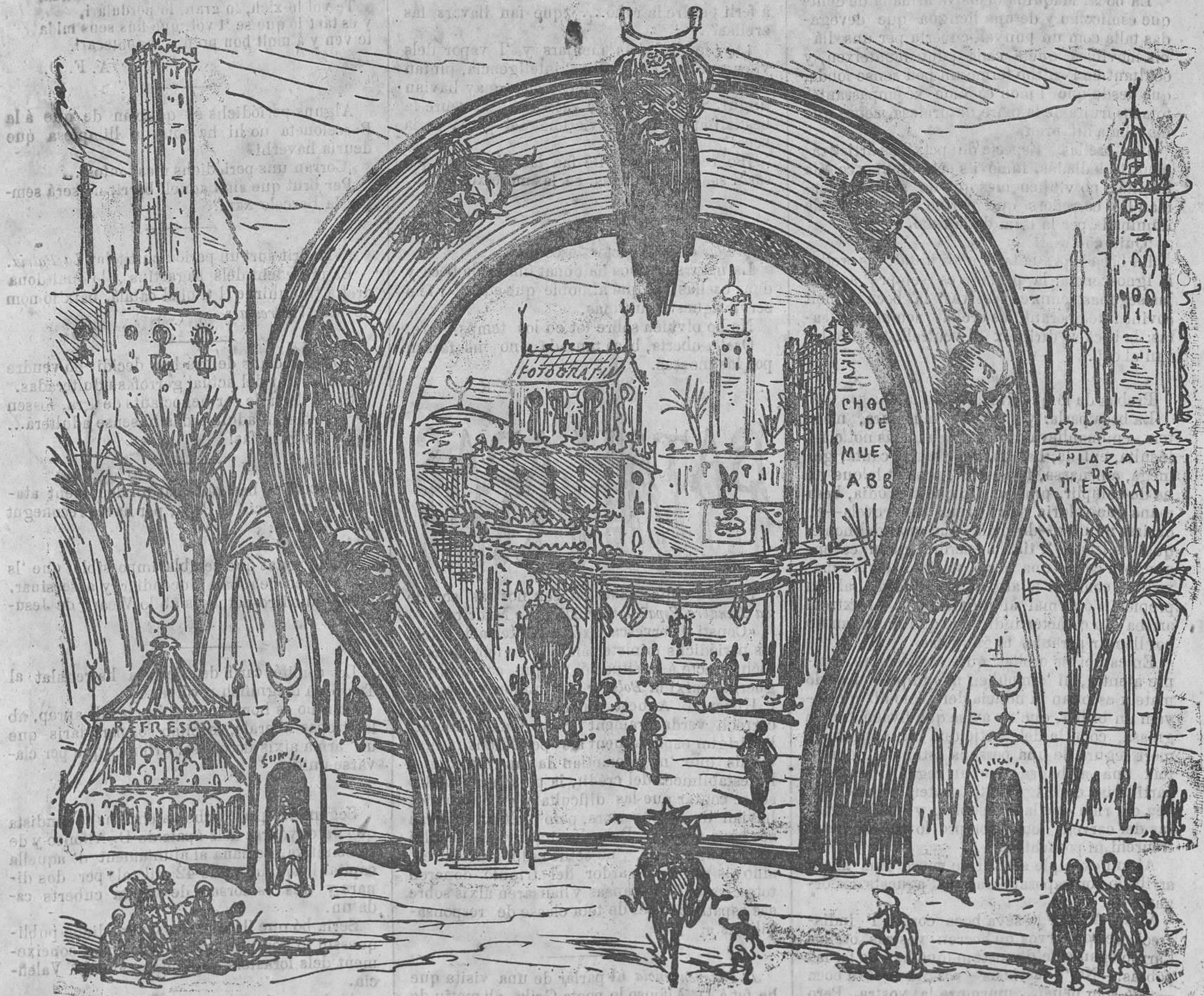
DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VENA 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

LEMA: (Honny soit qui mal y pense.)

Projecte de monument que per immortalizar la campanya d'Africa y urbanisació del lloch ahont té d'erigirse, presenta LA CAMPANA DE GRACIA.

BOCA Y ORELLAS.

Ja 'u veuhens: la *Campana* convertida en una càtedra de fisiología!..

¡Que hi farém! Los temps s' ho portan, y aquell ditxo de «*cada cosa al seu temps y las flas pel agost*,» es avuy la nostra norma.

Hem parlat de les mans y dels pèus: avuy la boca y las orellas reclaman lo mateix. La boca mèva desitja que las sèvas orellas escoltin.

«Hi estan conformes? Y no tenen d'estarhi!.. si vostés mateixos son los primers en ferse càrrec de las circumstancies!.. Si vostés saben tant bù com nosaltres què per la boca mor lo peix!.. Si vostés en fi, no poden voler ni desitjar que 'ns pesquin!..

Silencio donchs: que la mèva boca vá a parlar y las sèvas orellas á sentir.

**

La boca! Entrada del home: porta del magatzém dels aliments y finestra de ventilació, serveix també per donar eixida als pensaments en forma de paraules. Agabella tot lo dolent y expeleix tot lo bò, si hém de creure als espiritualistes.

Las orellas! Antessala del cervell, recipient de les paraules del pròxim, conductor de tots los ruidos y remors, campaneta de avis pera l' home qu' està en perill, tenen sempre una utilitat immensa y una sensatés y una prudència que las arriban a fer dignas, fins de la forma republicana.

La boca! Máquina ofensiva armada de dents que esmicolant y de una llengua que devegadas talla com un punyal, cuberta per uns llàbis movibles que a cada punt menteixen, y ocultant en l' últim terme un pou sense fondo, que desde que 'l mon es mon vé empassantse tots los fruits de la mare naturalesa, sense que may haja dit prou.

Las orellas! Especie de petxinas artísticamente treballades, inmóvils pero atentes com la fidelitat, no viuhens mes que de sentir, y forman los corredors que portan a la gran sala iluminada per la llum de la rahó.

Quin contrast!

La boca representa la maliciosa; las orellas la ignorància: la primera es sempre activa; las segones sempre passivas: la boca es molt sovint intemperant; las orellas sempre sensatas: la boca se dirigeix al ventrell; las orellas van al cap.

**

Probas de lo que dihem:

La boca parla: y al parlar murmura, menteix, ennmanlleva diners, dona malas notícies, insulta, enfada, halaga, deprimeix, canta, gemega, amenassa, fa política, promet lo que no ha de cumplir, proclama lo que mes odiá, besa mans que voldria veure cremadas, revela—ab obrir-se no mes,—la mala educacion del home: quan es franca 'l tira a perdre: quan es enganyosa comet una acció villana: sempre mòvedissa com qui té argent viu, ó fa mal al seu propietari ó fa mal al pròxim; y a tal extrem arriba son carácter indiscret, que fins quan no pot llenar paraules fa ganyotas.

En canvi las orellas: quietetas sempre, sempre atentes, ni 's mouhen ni s'impresionan: lo mateix escutan la noticia del sòcio ab qui feyan un bitlet, que 'ns avisa que havaem tret la grossa, com la del metje que 'ns anuncia la mort segura de una persona estimada: lo mateix una alabansa que un regany: discretas partidaries de l' igualtat, senten lo mateix la veu del rich que la del pobre, y fidels porteras del cervell, donan sempre lo recado sense tréurehi ni posarhi res.

Ab un exemple senzill se veurà fins ahont arriba lo contraposat caràcter d'aquests dos órgans.

Vè un amich: la sèva boca comet l' indiscreció de confiarvos un secret: vostras orellas l'arreplegan com de costum iqué han de fer las pobres!—No 'n fassis us—vos diu la sèva boca —Qué som nens?... murmura la vostra. Pero l' amich gira q'ia: aquell secret vos fa nosa: es un secret polítich: com que 'l teniu ja fa un quart fentvos pessigollas a la llengua, al cap

de una hora ja 'l sab tot Barcelona, 'l sab la policia y l' amich indiscret paga. 'l pato. Se tracta per suposat de l' honra de una minyona: llavors lo primer a qui 'l descubria es a un cusí de la mateixa, això si involuntariament, perque 'l donar disgustos al pròxim jes una cosa tant sabrosa y tant agradable!... que una boca no se'n priva tant fàcilment.

Are preguntó jo què han dit res las pobres orellas?... La boca, la malehida boca ha sigut l' esca del pecat.

**

Y deixant las funcions espirituals anem a las materials.

Quins son los únichs plahers que desitjan las orellas? ¡Oh! La música, la divina música: la dolsa poesía, tot lo qu'es civilisador y gran. Meyerbeer, Rossini, Bellini, Donizzetti! ¡Lo Dante, Fra Lluís de Leon, Víctor Hugo!... Veus' aquí las divinitats de las orellas.

Y 'ls plahers de la boca quins son? ¡Ah! Lo fartnerium y la borratxera: sos temples desde ca 'n Fornos y ca 'n Justin a las barracas ahont se venen bunyols de bacallà y caragols escabetxats: sas divinitats en Baldíri, en Joan, en Pere, noms obscurs que no passan a l' història representats per una escala que abrassa desde l' encoperatcuyner vestit de blanch, fins al asquerós xuflero que viu dels ronyosos xavos de la quitxalla.

Y que inmoderada es la boca un cop s'hi posa! ¡Qué brutal! Si no fà cada dia un disbarat no es perque no vulga, sino perque no pot.

Y quan lo fà, quan embruteix al home, fins a ferli perdre la rahó.... què fan llavors las orellas?...

¡Ay! lo baf dels menjars y 'l vapor dels vins, que han enterbolit l' intel·ligència, pintan las orellas de un color encès com may havian tingut. Se diria que 's ruborisan, al veure la bestialitat del home, víctima del pecat de la boca!

¡Pobres orellas!... Bè fan las donas en posarhi sas millors joyas: se las mereixen.

**

Per acabar.

Orejas de mos lectors escolteu:

La naturalesa nos ha donat una sola boca y dues orellas, perque al doble que aquella, fém servir aquestas últimas,

No ho olvideu sobre tot en los temps d'are.

Orella oberta, boca tancada y no 'ns fassan por las moscas.

P. K.

BATALLARAS

Las següents ratllas no son nostras, son de *La Bandera Espanola* periódich de Madrid.

Constitu y servevsca això de contestació a tots los periódichs ministerials que no fém un càrrec directe a la situació perque continui la guerra, baixi la *Bolsa* y no millori l' estat de l' Hacienda. Aquest qu' es un càrrec, y un càrrec verdaderament grave y molt fundat, lo dirigim especialment als periódichs ministerials que 'ns prometian la pau immediata, lo restabliment del crèdit, la pujada dels fondos sense contar que las dificultats en la pràctica havian de ser superiors, pero molt superiors, a sos bons desitjos. Dels desenganyos no 's culpi als desenganyats, y no se'n culpi a nosaltres, sino als qui en l' ardor del triomfo donaren tota classe d'esperances y llansaren així sobre sas espalles lo pés de tota classe de responsabilitats.

L' Independencia al parlar de una visita que ha fet a D. Alfonso lo poeta Grilo, ab motiu de haverli dedicat una oda, recorda que 'l ciutadà Grilo, havia sigut empleat en temps de'n Pi y M. rgall.

¡Pobre *Independencia*!

¡Que no sab quin es lo cant del Grill?

Rich... rich... rich...

Los carlins del Nort s' han posat a mitja racció.

¿No alcansen vostés la trascendència de aquest determini?

Es horrible lo que 'ls carlins arriban a pensar.

Menjant la meytat no mes, enmagriran una meytat: sent la meytat més fiachs, no presentaran a nostras tropas mes que la meytat de blanc: y finalment presentant no mes que la meytat de blanc tindrán tant sols una meytat de baixas.

¡Ah pillins!

Veus' aquí la trascendència dels dejunis de la quaresma?

A L' AIGUA.

SONET.

Quan l' aigua del torrent veig que ab tendresa sab dar sahó a mil fruits: que d' eixa instància cullim vi, oli, pa y ab abundancia també cada pebrot que dona fresa.

Quan miro en son cristall clara puresa, sas martxes de progrés y sa constància, en dar voltas pels camps a gran distància; l' atmiro com a font de gran riquesa.

Tu ets lo balsam sagrat de nostra vida, tú, lo element mes vell, mes necessari que hi ha del globo a baix sens dir mentida.

Te vol lo xich, lo gran, lo perdulari, y es tant lo que se 't vol, que fins sens mida te ven y a molt bon preu... l' apotecari.

A. F. O.

Alguns periódichs se queixan de que a la Barceloneta no hi ha tota la llàmpiesa que deuria haverhi.

¡Corran uns periódichs mes tontos!...

Per brut que siga aquell barri, no serà sempre la Barcelo-NETA?

A Madrid surt un periódich titolat *La Patria*.

Es procedent dels sagastins, lo qual dona dret a traduirne 'l titol al català, baix lo nom de «*La Ventresca*.»

Los negociants de grà han decidit no vendre desde 'l vint del actual garrofes adulterades.

Si en lloc de ser negociants de gra, fossen periodistas, ni adulterades ni sense adulterar... aquestas garrofes!

Los carlins han publicat un document atacant ab violència al Papa, per haver reconegut a D. Alfonso.

Are vejin!...

No es vritat que sembla impossible que 'ls que viuhens de robar, incendiar y assassinar, sigan tant irrespetuosos ab lo Vicari de Jesucrist?

Lo comité carlí de Bèlgica ha regalat al Tercer un magnífich revòlver.

Com no es home de habérselas d' aprop, ab las tropas liberals, sospitan sos partidaris que un' arma així no pot servirli mes que per clavar-se un tiro.

Segons los periódichs valencians lo fondista que va cuidarse dels àpats de D. Alfonso y de sa comitiva, demana al ajuntament d' aquella capital la quantitat de 42 mil rals per dos dinars y tres esmorsars de trenta cuberts cada un.

Seria bò que 'ls mateixos periódichs publiquessin lo nom d' aquest beco, pera coneixer el dels forasters que pugan anar a València.

Aixis previnguts per endavant, evitarian que 'ls connéss.

UN BON CONSELL

(á mon amich***)

Perque m' ho permet l' edat,
puix ja sabs que só gat vell,
y veig que tu t' has tocat,
no t' tingas per a raviat
si pretenç d'artir un consell.

M' han dit, noy, que t' estravias,
que per quatre monerias
de una que vares mirarte,
fa cosa de quatre dias,
t' has permes e' amorarte.

Sé que la vares trobar,
no sé ahont, un demà,
sé que un ull l' hi vás guinyar,
sé que fins l' hi vás parlar,
que ja es tot lo que 's pot di.

Sé qu' ella t' vā donar pava
que t' vā dir que t' estimava,
y des' que hu sabs de segú,
estás que no estás en tú,
y estás que no pots dir fava.

Y tant fort ho has agafat
que ja ta desdixa 'm pesa,
perque comprench, [desgraciad]
que acabaras la bestiesa
(perméthmo) prenen estat.

Aixó no es cosa corrent,
y no t' vol bē qui hu abona:
[Senyor, quin mal pensament!
enamorar's de repent
y enamorar's... jde una dona!]

[Infelis! jun noy tan tendre
y que ja l' portin à vendre
enamorat com un sóch!...
[Pensar que tot aquest foch
ha de parar, al fi, en cendra!

Si: aqueix foch de terregada
que crema desesperada
y 'l ventall d' amor activa,
será al final cendra viva
dolenta fins per bugada.

[Ay! avans d' enamorarte
de suspirar y entristerre
farias milló en comprarre
una corda y.... enlestirte,
mes bén dit y clar: penjarte.

Si, home, si: qui la abona
à la dona? jdigasi geh?

Un que coneix molt la dona
diu: «La dona sols es bona
per una cosa: per ré.»

Y enten, per lo govern ieu,
que aqueix que á las donas treu
tots los seus drapets al sol,
es un que las entén molt.
y sab de que se las hēu.

No cregas que t' vull coartá
la libertat; illuny d' això!
no, noy, ja t' pots casá
ab qui tú vulguias, pero
ab una dona?... jutgl jca!

D' això pots ferte'n cabal;
lo nom, qu' es lo principal,
à la dona no la abona,
perque diu, la dona es dona,
y lo que 's dona, ¿qué val?

Mes, tú, que res d' això notas
perque has perdut lo senderi,
per fer'm la contra ja esplotas,
y 'm vols dar com a misteri
que la tēva no es com totas.

Díras, en ton amor foll,
que sos negres ulls la abonan,
perque amor per tot pregonan...
mes, d' ulls també n' hi ha de poll
y... jja sabs lo gust que donan!

Jo t' curaré de segú;
creume á mi, que só bon metje;
no t' amohnis per ningú;
veyas ans si ella per tú
se posa cap pedra al fetje.

Olivídala tot seguit,
y si es de tant mala pasta
que t' reprotxi en son despit,
digas:—Faig com en Sagasta:
noya he cambiat de partit.

Y brometa, per allá....
y brometa, per aquif....
y tiberi, y may pensá
en tornarte à embarrancá,
això has de fer, creume á mi.

[Fora eix amor! illiberat!
son nom del ieu cor esborra;
mantente en ton dols estat.
Pòsdata: Jo soch casat,
pero, tú: no hu fassas corra.

M. PALÀ.

REPICHIS

Un suscriptor á un diari de la situació, lleint:

—La nació necessita imperiosament 70,000 homes: no han complert encare 'ls 20 anys: no importa, als 19 ja serveixen.

La sèva germana que s' ha quedat per tia:

—¡Ay! que felis es aquesta senyora. ¡70,000 homes per ella! Ab un parell que me 'n dessin ja 'm contentaria.

Un pollo festeja ab una noya.

Lo papá l' empren y l'hi diu:

—Ab quins medis conta vosté? Quina carreira té?

—Miri: are hi comensat la de general.

—Com s'entén la de general?

—Sí; perque 'l diumenge á la quinta vaig treure l'hu.

Escena de carrer de Barcelona.

Una noya vé de la font portant un canti y una gallada. Un home ab mals modos l'hi diu:

—Dó'm ayqua.

Picada la xicot, contesta:

—Tinga: á vosté l'hi será mes convenient beure ab la gallada, y si vol...

—Qué? pregunta l' altre.

—També sè xiular.

—Mosca! Vaya un pebrot de raspa mes refiat, exclama anantsé'n corrents, ab la qua entre las camas.

Un neo y un protestant, aquest plé de gana: empenyat lo primer en convertirlo.

—Miréu l'hi deya: jo 'us donaré 'l camí dret y segur per anar al Cel.

—¡Ay! responía 'l protestant, déume primer lo camí dret y segur de anar á la fonda.

CARRERS DE BARCELONA.

¿Quins son los dos carrers que millor poden formar la bandera espanyola?—Lo de'n Groch y 'l carrer Vermell.

Y 'l mes digne dels carlins?—Lo de la Cadena.

Y 'l que fá mes gandul?—Lo de Burgés.

Y 'l que deixa l'home rich al morirse?—Lo del Bot.

Y 'l que un dia l' agafará la policía.—Lo de 'n Robador.

Y 'l que á sí mateix s' acusa y may la policía l' agafa?—Lo de Perot lo lladre.

Y 'l que tots los pobres hi tenen una casa?—Lo del Hospital.

Se continuará.

Històrich:

Un marit: —S' está preparant un canje entre 'l govern y 'ls carlins.

La sèva dona:—¡Ay vèlgam Santa Rita! Un cancer ipobres de nosaltres!

FABULETA.

Un tal Macari Pinto

al quinto aficionat, ha sortit quinto.

La sèva sort es tanta

que l'hi ha tocat lo número quaranta.

Com que ha de ser soldat

corre cap á trobar al barbé seu,

se descobreix, y exclama:—Apa deixéu

al quaranta pelat.

L' Independència parla vagament de la política subterrànea dels partits dominants.

¡Política de subterrani!
Si que amigo, estarán frescos.

Un coneugut fabricant d' ulleras del carrer de 'n Regomir s' ha declarat fabricant d' ulleras monárquich-constitucional.

Per ell degué escriure en Campoamor aquella célebre dolora:

«Todo es segun el color
del cristal con que se mira.»

Pero ¡ay! alerta á no tornarse cego, ab aquests cambis de antiparris!

Diuhen d' Estella que hi ha entre 'ls carlins gran escassés de llenya.

¡Y pensar que las operacions trigaran encare á reanudarse!

¡Y pensar que durant aquest temps ningú 'ls escalfará l' esquena!...

Escena de la quinta, durant lo regoneixement.

—¿Qué alega vosté?

—No hi soch tot.

—¿Qué l' hi falta?

—Los quartos per redimirme.

Un carlí trobantse al Esquirol s' alabava de haver estat á Barcelona, un d'aquests últims dies.

—Ay, ay, va dírla la patrona: hi havéu estat vestit aixis?

—Ca, no: sense boina, ni canana, ni calsons, ni motxila, ni fusell, vaja...

—Ah! ja entench, diu la mestressa: disfressat de home de be.

Lo mateix mestre de cada setmana:

—A veure noy, Cafè es masculino, femenino ó neutro; digas de quin género es?

Lo noy:

—Café? Es un género dels que venen los adroguers.

GEOGRAFIA DE CATALUNYA.

—¿Quin es lo poble que 'l veure'l fa fer la senyal de la créu á la gent poruga?—Centellas.

—Y 'ls tres pobles que no son pobles?—La Selva, Pineda y Horta.

—Y 'l que té la mestressa mes simpática?—Sant Sadurní de Noya.

—Y 'l que pèl contrari té l' amo mes terrible?—Caldas de Malavella.

—Y 'l poble que avants de ser poble era bestia?—Llagostera.

—De quin poble han de ser fillas las eynas d'acer per ser bens bonas?—De Tremp.

—¿Quin es lo poble mes carlí?—Sant Llorenç Saball.

CANTARELLAS.

Perque soch pobre m' olvidas;
quan era rich m' esimavas:
tu fas com un llum de cuyna
acabat l' oli.... s' apaga.

LL.

¡Quina boca tan preciosa!
¡Quins ulls, nineta, quins ulls!
¡Quinas galtones mes frescas!...
¡Y quin nas d' apaga llums!...

A. S. y LL.

No't nego, hermosa, que singas
mes atractius que un iman,
l' únic que t' nego es l' anell
que ahi 'm vares demanar.

C. DE LA A.

Guanyas tres rals fent camisas,
dús polisson y botinas,
vestit de seda... estás grassa,
de hont surten aquestas missas?

Perque à una noya vaig dirli;
—Estima'm, me caso ab Ceuta!
—Ah! con qué ab un altra't casas!!
va respondrem la ximbleta.

J. R.

Hi havia dos germans: l' un músich y l' altre poeta.

Las obras que feyan eran molt dolentes.
Un d' ells me deya: —Jo y lo meu germà nos avenim molt bè: ell escriu la lletra y jo la música; ell fa las obras y jo las canto.
—Ah, si!... vaig dirli: ell las escriu, vosté las canta y l' públich las xiula.

Un músich de carrer tocava l' violí davant de una senyora que l' escoltava ab molt de gust, desde l' balcó.

La jvritat es que no u feya gens malament.
Al acabar una melodia, diu la senyora entusiasmada.
—«Vaja: que se repita»
Lo músich repetí l' motiu.
Al acabar la senyora l' hi tira mitja pesseta.
Lo músich l' arreplega y exclama:
—Senyora, que se repita!...»
Inútil es dir que xocantí molt la gracia, la senyora vā tirarni mitja mes.

Ja es'ich cansat de verdura
deya al dispesé en Pau Còquil.
Ja lá, massa temps que dura;
vaja: s' ha acabat lo bróquil.

L. T. C.

Digué à l' Agné en Macari;
—Qu' es guapo ó lleig ton promés?
Y l' hi respongué l' Agnés:
—Nilleig ni guapo.... es notari.

B. V.

—No t' dius tú?...
—Jo Rita Comas
—Jo Pep Punts; ima qu' es estrany!..
—Y porque?

—Perque casatnos

molts punts y comas vindrán.

P. y L.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinañas dignas d' insertarse, ls ciutadans Jenani, L' oncle y lo nebó, Un espanyol, Manxaire, Un novici, Dos escabellets y Pere Botero.

S' haurian d' arreglar las dels ciutadans Dos baliga-balagases tarrassenchs, Muslin, Un guenyo, Caballero Artagnan, Dos sibochs, Dos fills de Catalunya, Barceló, Poca Solta, J. Mau, Prussia catalá, Guiera, Tres de ali-oli, D. Crispin y C.ª, y Còlich d' Horta.

Las demés que s' han remés y'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal versificades ó per altres defectes per l' istil.

Ciutadans J. Mau Arreglaré un epígragma.—D. Miá y Net.

la fuga bè: Peret Tani. Lo mateix que les èves y l' problema.—Perico Matalässé. Aprofitarem l' anagrama.—Un gatet. Alguí repich de aquells hi anirà.—Papanatas. Igual que algun carre de vosté.—Vicentó. No s' enfadi, home.—Bech. Lo segon epígragma bè: lo primer no té novedat.—Yongtinch. La poesia en lo final decau.—J. E. No podem aprofitar mes que una cantarella.—A. F. O. Gracias pensi ab nosaltres.—Muslin. Un dels geroglífichs, bè.—Mort de sam. Encare que no siga original lo quanto está bè.—Gestus. Deixins fer: los caràcters d' imprenta no permeten la combinació del seu bòrich geroglífich.—Lo mateix. Insertarem algun repich.

—Dos parents de Ituny. Hi aniran los quentos —Un recontra etc. Ja ho haurà vist: envihi fosa.—J. Pencella, hi aoirà la primera castarella.—Ciutadans Tenorio, Pere Taps. Desahogat, Ratela bufona, Mateu Plis, Trepitja espines, Un pacifich, Badinguet, C. y C.ª de Reus, J. Jané, Blanch d' Ros, S. M. y M., Un estudiant, D. Jordi, Ultraconcupis etc., Un guenyo, P. Grabat, Caballero Artagnan, Dos tabalots, Nyela, Llorens y Riu, F. R. Z. de M., Compte, Tres de ali-oli, Un espanyol, Muslin, Dos sibochs, Barceló, Poca solta, /, y Don Crispin y C.ª. Lo que aquella'senmanan'ns envian no'ns agrada prou: los accompanyem ab lo sentiment.—Aragonés catalá. Vá bè tot, menos lo problema qu' es massa senzill.—A. Benjamí. La idea bè: la forma no tant.—Jenani. Insertatém un epitafí.—Manxaire. La poesia era fluixa y desalinyada: lo geroglífich de aquella semana es poch xispejant.—Un novici.

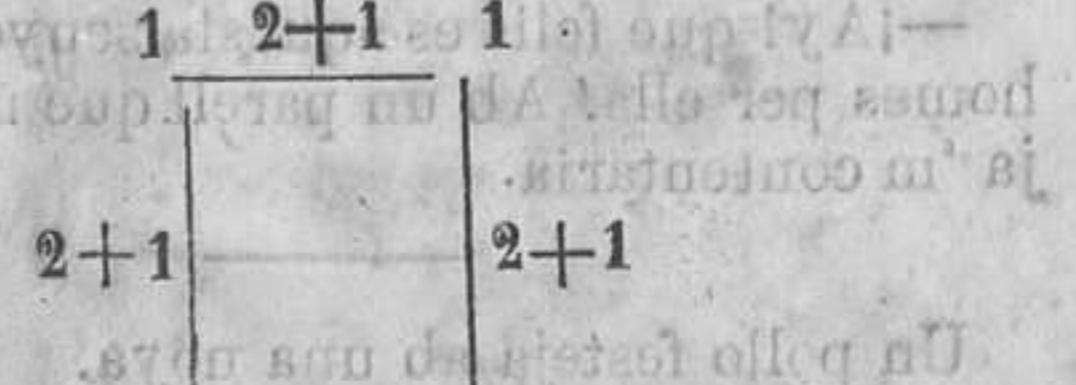
Aprofitarem salt del caball.—Dos escabellats. Lo mateix que l' seu problema.—Pere Botero. La poesia es dura de forma y té alguns versos rampions: tot lo demés molt bè.—Dos baliga-balagases tarrassenchs. De lo que ns envian ne arreglaré una cosa.—Prussia catalá. Lo mateix l' hi dibèm: Dos tarats. Eyl a copiar no val, y a copiar de la mateixa Campana, menos.—Dos fills de Catalunya. Aprofitarem les preguntes.—Còlich d' Horta. Lo mateix que la seva fuga.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª ANAGRAMA.—Matar —Armat —Marat —Maria —Trama —Ramat.

2.ª

3.ª FUGA DE CONSONANTS:

Molt bon jorn vos dono

jò molt bo os lo torno.

4.ª FUGA DE VOCALS:

Rosegant parets foradan
com ratolins los carins,
mes si al veure l' gat s'escapan
que u digan los cerverins.

5.ª PREGUNTA 1.ª—Caixa de morts.

6.ª Id. 2.ª—Se desperta.

7.ª XARADA 1.ª—Qui tol hu vol tot hu pert.

8.ª XARADA 2.ª—Po-e-ta.

9.ª ENDAVINALLA—Gas.

10.ª GEROLÍFICH.—Fills grans, penas grans: fills petits, penas petitas.

Tot las solucions enterament ningú las ha endavinadas: totas menys la 3, D. Miá y Net, i...!, Aragonés catalá y Muslin: menys las 2, 3 y 8, Pere Taps y Un guenyo: menys las 1, 3 y 6, Jenani y Desahogat: menys las 2, 3 y 10, Peret Tani: menys las 4, 6 y 10, Nyela: las 4, 5, 6, 7, 8 y 9, L' oncle y lo nebó: las 4, 5, 6, 8, 9 y 10, Perico Matalässé: las 1, 4, 5, 7, 8 y 9, Un gatet: las 2, 4, 5, 6 y 10, Papabatas: las 1, 2, 4, 7 y 8, Un espanyol: las 4, 5, 6, 7, 9 y 10, Caballero Artagnan: las 4, 5, 8 y 9, J. Mau y Vicentó: las 4, 5, 9 y 10, Prussia catalá: las 4, 7, 8 y 9, Dos sibochs: las 4, 5, 7 y 8, Ratela bufona: las 1, 4, 8 y 9, Mateu Plis: las 1, 2, 3 y 9, Trepitja espines: las 4, 5 y 9, Dos fills de Catalunya y Un pacifich: las 4, 5 y 10, Un apotecari: las 2, 4 y 9, Barceló: las 4, 6 y 10, Dos baliga-balagases tarrassenchs: las 4 y 9, P. S. y Dos tarats: las 5 y 9, Federich Puyo y finalment la 4 no més, Badinguet y Manxaire: la 5 no més, C. y C.ª de Reus: y uo més que la 2, E. Carmelo.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Qu' es lo que tenen de comù los militars y Madrid?

TROMPET DE REUS.

2.ª ¿Y qu' es lo que tenen de comù las plazas de toros un dia de corrida y las catedrals?

UN LLARGARUT.

SALT DEL CABALL.

rio	las	ga	rant	á	si	una	cap
de	tra;	Mo	ea	car	los	a	llas,
ras	nes	ti	l'al	dri	re	a	y
tot	tras	xe	com	vall;	llas;	vol	veu
fos	Es	fer	ri	trin	á	sal	a
los	guer	a	to	ta	quest	y	ta
1	Ila	ca	tar	ab	qua	en	se
64	ball	sal	las	quest	salt de	com	ca

MUSLIN.

GEROGLIFICH.

Lo X Rey no paga

R

No : Papa IX

AQUELL.

FUGA DE VOCALS.

D. c.st.g. á F...n

.b 1. pl.g. d.ls m.sq..ts,

.r. 'ns c.st.g. . n.s.ltr.s

.b 1. pl.g. d.ls c.rl.ns.

FUGA DE CONSONANTS.

A .a.a.a.a.a.a.a.

e .e.e.e.e.e.e.e.

a .a .a a a a a a a

e .e .e .e .e .e .e .e

FEDERICH SISORT.

ANAGRAMA.

Quan s' caló
hú d' alló mes;
venent dos, jo
guanyo bon tres;
quarta rapé,
só liberal;
tres lletras té
just y cabal.

CUERREDO DEL ODEON.

XARADA

Al ciutadá Director de la CAMPAÑA.

Sento en segona creu, ciutadá Lopez
no veient hú total que de ordinari
hu-girat damunt l' altra hú-dos-postrera
hi havia invertit prima al semanari.

Mes si tres-tres girat d' esta manera
arriba l' cas fatal y extraordíniari,
que al privar prima tot tersa-darrera
siga l' invertit dos tersa girada
de primera que à sola es variada,
no perdi pas lo dos tersa-a-i-inversa
que à prima duas-tersa
de santa llibertat a ira en pes
tothom q' e no serà tot al revés.

GESTUS.

No s' descuidin los carlins
que tant braman en lo Nort,
que si à sobre dos los posa
prou dos-hú dirán del tot.

J. E.

ENDAVINALLA.

Mitj me té l' bou, mitj la vaca,
y si m' vols contempla unit
ves al carril dia o nit
ó ves à alguna barraca.

Y perque tú pugas veure
lo meu gran mérit quin es
escola y no t' dire més,
sens ser vomitiu, faig treure.

P. K.

(Las solucions en lo próxim número.)

ANUNCI.

FLOR DE UN DIA.

NOVELA BASADA EN EL BELLÍSIMO DRAMA

DEL MISMO NOMBRE

POR

D. MANUEL ANGELON.

(3.ª EDICION.)

Dos numerosíssimas ediciones van ya agotadas de una obra que se hizo popular desde su primera aparición al público.

Los muchos pedidos que nos asediaban tanto de América como del resto de España, y la carencia absoluta de ejemplares, nos han movido a publicar esta 3.ª edición, con condiciones tales de baratura y buen gusto tipográfico, igual ya no puede exigir más el público que nos favorece.

Bastará decir que la "Flor de un dia" que forma dos bellos y elegantes tomos en 8.º y que antes costaba 28 reales, se espnde hoy á 8 reales en Barcelona, y á 10 en el resto de España, franco de porte.

La venta en las principales libreriás de esta capital, y para los envíos dirigirse á la Librería Española de Lopez, Rambla del Centro, número 20, tienda.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.

Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.